

Rok Tauzes

Moja pot v pastoralno življenje

Vsaka pot ima začetek. Včasih se začetka zavemo šele takrat, ko pogledamo, kako so se posamezni koraki počasi povezovali v celoto. Tudi moja pot vere se je začela oblikovati skozi različne trenutke, ljudi in izkušnje, predvsem pa skozi poglobljano spoznavanje Jezusa Kristusa.

Še lansko leto sem bil katehumen. Takrat sem stopal na pot, ki me je vodila bližje Jezusu Kristusu in njegovi cerkvi. Z božjo pomočjo sem bil krščen in prejel sveto birmo. S tem pa se moja pot ni zaključila – pravzaprav se je šele zares začela.

Po prejemu zakramentov sem želel svojo vero živeti tudi dejavno. Vedno bolj sem spoznaval, da župnija ni samo prostor, kamor pridemo k maši, ampak je skupnost ljudi, ki skupaj hodimo po poti vere. Zato sem se začel aktivneje vključevati v življenje naše župnije. Danes tako sodelujem pri različnih nalogah: berem berila, pomagam pri projekciji besedil pesmi, pojem in se udeležujem romanj. Pred kratkim sem postal tudi član župnijskega pastoralnega sveta in vodja za bogoslužje, kar doživljam, kot posebno priložnost in odgovornost za sodelovanje pri življenju naše župnijske skupnosti.

Pri vsem tem pa mi je najbolj pomembna sveta maša. Prav pri sveti maši imamo na poseben način stik z Bogom. Tam se lahko ustavimo, prisluhnemo Božji besedi in se srečamo s Kristusom. Ko pri maši tudi aktivno sodelujem, je to zame nekaj posebno lepega. Čutim, da s tem vsaj majhen delček svojega časa in svojih darov podarim Bogu in naši skupnosti v čast.

Petje mi je pri tem še posebej pri srcu. Že kot otrok sem do trinajstega leta prepeval v otroškem pevskem zboru. Potem dolga leta nisem imel priložnosti, da bi pel. Zato sem danes še toliko bolj vesel in počaščen, da lahko ponovno pojem – tokrat predvsem Bogu v čast. Lepo je spoznanje, da se lahko darovi, ki smo jih nekoč morda odložili, po mnogih letih znova vrnejo v naše življenje in dobijo nov pomen.

Pri vsem tem me nagovarja tudi letošnji moto naše župnije: »Župnija lomi kruh.« To geslo razumem kot povabilo, da bi bili kot župnijska skupnost pripravljeni deliti – ne samo kruha, ampak tudi svoj čas, svoje sposobnosti, dobro besedo, bližino in vero. Za to pa so potrebni ljudje. Dobri sodelavci in župljani, ki vsak po svoji moči prispevajo, da lahko naša župnija živi in raste.

Geslo »Župnija lomi kruh« nas tako vodi in nam daje vizijo našega skupnega življenja. Duhovna obnova je pri tem pomemben del priprave na skupno ustvarjanje in življenje v župniji. Najprej se moramo znati ustaviti, prisluhniti Bogu in drug drugemu, potem pa lahko iz tega srečanja tudi sami nekaj podarimo naprej.

Naša Župnija ima veliko lepih trenutkov. Veselimo se krstov, porok, prejemanja zakramentov, skupnih praznovanj, romanj in številnih drugih dogodkov, ki nas povezujejo. Vse to so trenutki, v katerih lahko prepoznamo Božjo navzočnost in lepoto skupnosti. Ob njih pa se lahko spomnimo tudi na moč molitve. Molitev za našo župnijo, za družine, za mlade, za starejše in vse, ki so del naše skupnosti, je nekaj, kar lahko naredi vsak izmed nas.

Morda lahko vsak izmed nas kdaj pomisli, kaj lahko podari skupnosti, ki ji pripada. Včasih je to čas, drugič pomoč, petje, sodelovanje pri maši, molitev ali preprosto pripravljenost biti tam, kjer je nekdo potreben bližine. Ni treba, da naredimo veliko. Pomembno je, da naredimo nekaj z odprtim srcem.

Naj nas zato letošnje geslo »Župnija lomi kruh« spodbuja, da bi znali svoje življenje, svoje darove in svojo vero deliti z drugimi. Naj bo naša župnija prostor, kjer bomo skupaj prihajali k mizi Gospoda, lomili kruh ter drug drugega spremljali in bodrili na poti vere.

Oznanila

Dopusti in počitnice so se večinoma iztekle. Začenjamo novo dobo osebnega življenja, ki mu bo v pomoč tudi pastoralno življenje župnije sv. Janeza Krstnika v Trnovem. Zamenjali smo napis na župnišču. Lani smo sporočali: NAŠE UPANJE JE JEZUS. Ta slogan se je dobro obnesel. Mnogi se pri vsakdanjih stikih in pozdravih, celo po telefonu odzivajo s pozdravom »hvaljen Jezus«. Ta pozdrav se je uveljavil in menim, da nam bo v prihodnosti vse bolj domač. Za leto 2026/27 smo izbrali slogan: ŽUPNIJA LOMI KRUH.

Ponosni smo, ker smo Slovenci kot posamezniki zelo nadarjeni in sposobni za vrsto dejavnosti, ki jih merimo na svetovni in evropski ravni. Hkrati smo pa tudi zelo ranjeni in obremenjeni z atrofijo socialnih odnosov, kar nas uvršča v sam svetovni vrh psihično motenih in bolnih ljudi. To vedno bolj potrjuje stroka, ki se ukvarja s tem področjem družbenega zla.

Ko sem vprašal zakonca Anjo in Jana, kako sta se počutila v času, ko sta živel na hrvaškem, sta omenila, da so tam ljudje bolj odprti in prijazni. Razlogi za zaprti značaj Slovencev so različni. Nikdar nismo imeli v zgodovini svoje narodne samozavesti, ker so nam večinoma vladali tuji gospodarji (manjka nam politična samozavest), po drugi strani smo zaprti v prostorski bazen, ki ga obdajajo gore in morje tako, da smo preveč samozadostni. Ko gre za posameznike, naš potencial močno štrli iz povprečja, zato imamo Slovenci kot posamezniki tako velike uspehe v mednarodnem življenju.

Sprašujem se, kaj naj stori župnija, da bo prispevala k temu tisto, kar zmore? Ko smo izbrali slogan ŽUPNIJA LOMI KRUH, smo mislili na to, da bi vsakega župljana in trnovčana spodbujali k večjim socialnim stikom: da bi se zanimali za vsakega človeka in širili okrog sebe osebne stike, pogovore, ovrednotenje njihovega življenja. Skratka, da bi vlivali drug v drugega pogum in občutek, da je vreden, opažen in pomemben.

Bilo je v nedeljo po maši ob 10. uri. Pod paviljonom smo se pogovarjali ob kavi in čaju. Pod lipo pred cerkvijo sem opazil moškega in žensko, ki sta nas gledala. Stopil sem do njiju in ju vprašal, od kod sta? Rekla sta, da sta prišla iz Francije. Povabil sem ju na kavo in Roku zaklical, naj pripravi še dve kavi. Ko sem se čez čas vračal iz cerkve zopet nazaj pod paviljon, sem presrečen opazil, da sta sedela na klopi. Moški se je ob pitju kave pogovarjal z Valentinom, ženska pa z Rokom. Najbrž tudi ta dogodek, ko so naši župljani z njima lomili kruh, potrjuje pravo držo. Imam veliko željo in predlog, da bi vse leto poskušali takim trenutkom dajati vrednost. Vsi lepo vabljeni.

1.in 2. september vpis v veroučno šolo, od 8.00 - 9.00 in od 17.00 -18.30.

7. september – Ob 19. uri začetek letošnjega katehumenata.

8. september – Praznik Marijinega rojstva.

13. september – Začetek tedna mladih.

15. september – Ob 19. uri seja Župnijskega pastoralnega sveta.

17.september – Ob 18. uri razstava del arhitekta Roberta Potokarja.

20. september – Nedelja svetniških kandidatov, ob 10. uri krščenje.

22.september – Ob 20.uri pogovorni večer z arhitektom Robertom Potokarjem.

23. september – Seja Sveta veroučne šole ob 19.uri.

24. September – Ob 20.uri znameniti Trnovčani, Marjeta Keršič Svetel in ogled filma Credo, pogovor bo moderirala Neva Mužič.

27. september – Slomškova nedelja, ogled filma Srečen bo čas, ob 20. uri.

4. oktober – Rožnovenska nedelja.

Župnija Ljubljana Trnovo september 2026

ŽUPNIJA LOMI KRUH

Marjan Strnad
**Ob nastopu novega sestava
župnijskega pastoralnega
sveta**

Letos smo prenovili članstvo ŽPS in kot vodilo prvega leta izbrali: »ŽUPNIJA LOMI KRUH«.

Kruh je naša vsakdanja jed. Pri evharistiji postane veličastno Kristusovo telo. Jezus je s samo petimi hlebi in dvema ribama nasitil večtisočglavo množico. Vzel je pet hlebov in dve ribi, se ozrl v nebo, jih blagoslovil, razlomil in dal kruh učencem, učenci pa množicam. Preden je moja mama zarezala v svež hlebec, ga je vedno pokrižala. Vse to nas spodbuja in zavezuje k občutljivosti za dobrine in predvsem soljudi.

Malo nas je nedeljnikov v Trnovem, kar se vidi, če se primerjamo z udeleženci božičnice ali blagoslova jedi ob Veliki noči. Ali pa s tistimi, ki sploh nikoli ne pridejo v cerkev. Milosti, da smo člani župnijske skupnosti in se tedensko ali še pogostejše napajamo iz evharistije ter skupaj z duhovnikom lomimo kruh, ne bi smeli zanemarjati in se držati samo zase. Na tak ali drugačen način smo spoznali vero. Le redko po lastnem zasluženju ali trudu, največkrat po starših, duhovnikih ali drugih dobrih ljudeh. Takšni ljudje lahko postanemo tudi mi. Vse, kar je potrebno, je biti občutljiv za trenutke, ko se človek odpre – bodisi v stiski, veselju, ob praznovanjih ali v samoti.

Ena mojih najljubših pesmi je Anthem (Hvalnica) Leonarda Cohena, ki sporoča, da ne smemo čakati na popolne pogoje ali popolnost v sebi, da bi naredili nekaj dobrega. V refrenu pravi: »Pozabite na svojo popolno daritev. V vsem je razpoka, a prav skozenjo posije svetloba.« Zakaj ne bi te svetlobe prinašali prav mi?

Člani ŽPS v župniji služimo celotnemu župnijskemu občestvu in širši skupnosti. Vabim vas, da k nam prihajate s svojimi pobudami, predlogi, vprašanji in morda pritožbami. Obljubim, da jih bomo na naših srečanjih obravnavali ali pobudnika povabili, da temo predstavi sam in bomo skupaj oblikovali nadaljnje korake.

Ko smo se z župnikom in Alenko, ki je vodila tajništvo zadnjih 5 let, pogovarjali o dejavnostih in skupinah v naši župniji, smo hitro ugotovili, da jih je več kot 30. V nekaterih gotovo sodelujete tudi vi, če pa še ne, ste toplo vabljeni, da se pridružite: pevskim zborom, zakonskim skupinam, veroučni šoli, bralcem beril, ministrantom, mladincem, krasilkam cerkve itd. Naša skupnost namreč ni in ne želi biti izolirana ali zaprta. Sodelujemo s četrtno skupnostjo Trnovo, v naši župniji so kar štirje domovi za starejše, imamo Finžgarjevo galerijo, mejimo na Plečnikov muzej, zelo dobro sodelujemo tudi s šolo in vrtcem Trnovo, ki med gradnjo novega vrtca gostuje pri nas; naš neposredni sosed je bivši predsednik vlade. V soseščini je društvo slepih in slabovidnih in še bi lahko naštevali.

Verjetno že imate, podobno kot jaz, prijetno izkušnjo, ko ste komu pomagali, ga povabili v svoj krog in ugotovili, kako ste obogatili sebe in svoje bližnje. Vsak ima svoj krog znancev in sosedov, vsi pa poznamo skoraj vse. Uživajmo skupaj v lomljenju kruha za skupno mizo v imenu naše vere in Gospoda Jezusa Kristusa.

Marjeta Pajk
Trnovčanka

Srečna sem, da že dolgo živim v Trnovem, kjer najdem svoj mir, bogato kulturno dediščino, trnovsko cerkev, močan pečat arhitekta Jožeta Plečnika. In najbolj pomembno – že nekaj let sem vsakodnevna obiskovalka Doma Janeza Krstnika (DJK), kjer obiskujem svojo 98-letno mamo. Zelo sem vesela, da je v tako prijaznem, prijetnem in lepem okolju, obkrožena s srčnimi zaposlenimi in stanovalci, s katerimi je spletla lepa prijateljstva. Tudi sama sem se sprijateljila tako s stanovalci kot z zaposlenimi. Sčasoma sem postala del te skupnosti, zato v dom z veseljem prihajam vsak dan. Če je treba karkoli pomagati, rada priskočim na pomoč. Dobrota, prijaznost, skromnost in srčnost so vrednote, ki nas bogatijo. Da sem takšna, kot sem, se moram zahvaliti staršema in njuni vzgoji.

Moj oče, Stane Kolman, je bil diplomat, zato smo se z družino od ranega otroštva naprej veliko selili, spoznavali različne dežele in kulture. Naučila sem se sprejemati stvari, ki so drugačne. Oče je služboval v Franciji, Turčiji, Mongoliji, Beogradu, bil je tudi veleposlanik SFRJ v Vatikanu, v Rimu. Med očetovim zadnjim službovanjem sem s starši štiri leta živela v Rimu, kjer sem doštudirala notranjo arhitekturo in dizajn. Večkrat sem obiskala Vatikan, tamkajšnje muzeje in seveda baziliko svetega Petra. Zahvaljujoč očetovi službi sem večkrat prisostvovala mašam in obredom, ki jih je vodil papež Pavel VI. Po vrnitvi v Slovenijo sem se zaposlila v biroju Slovenijalesa, kasneje sem poučevala umetnost in oblikovanje, opremila veliko stanovanj in posnela več oddaj o njihovih prenovah. Večkrat sem sodelovala v humanitarnih akcijah in pri ozaveščanju mladih o trajnostnem razvoju ter ponovni uporabi. Sem poročena, imam čudoviti hčerki, Urško in Ajdo, ter prikupno vnučko Vito. Mož Rudi je prav tako že leta del trnovske zgodbe, saj ima v Trnovem klobučarstvo Rudolf, trgovino in delavnico s klobuki.

Trnovski vrtec, ki ga obiskuje vnučka, je letos zaradi gradnje novega vrtca začasno gostoval v župnišču Trnovo. Tako otroci kot vzgojiteljice so se hitro vživeli v novo okolje in veliko časa preživljali na prelepem vrtu, kamor zahajajo tudi stanovalci DJK. Otroci so vedno veselo pozdravljali starejše, jim tudi kaj zapeli in narisali. Lepo je videti, kako takšno medgeneracijsko povezovanje otroke uči srčnosti in dobrote.

Moj prvi stik s trnovsko cerkvijo in župniščem pa sega dolga leta nazaj, ko je tam živel in služboval gospod Anton Bohinc. Bil je očetov prijatelj in smo ga večkrat obiskali, tudi ko je služboval v Grosupljem ter na Gorenjskem. Takrat še nisem vedela, da bom kdaj tako tesno povezana s tem okoljem. Življenje je res nepopisan list in ne vem, kaj mi bo še prineslo. A nekaj gotovo drži: kjerkoli smo, spoštujmo in cenimo mir, ljubezen, bodimo strpni, srčni in prijazni do vseh ljudi.

Mojca Mlakar
Romanje k Mariji Snežni

Trnovski župnik Tone Kompare je mene in moža že večkrat povabil na romanje 5. avgusta, na njegov rojstni dan. Letos sva se končno odločila in se mu pridružila. Povabila sva tudi soseda, ki sta se romanja prav tako udeležila prvič.

Zjutraj ob 6.30 smo se z avtobusom odpeljali izpred trnovske cerkve proti Mariboru in naprej na Goričko. Ob 10. uri smo prispeli v vas Fikšinci, ki leži ob slovensko-avstrijski meji, kjer so nas domačini gostoljubno sprejeli. V znameniti cerkvi Marije Snežne, ki je bila lepo okrašena s cvetjem, smo imeli mašno slovesnost, ki jo je vodil naš slavljenec. Mašo so z igranjem na ukulele popestrile članice glasbene skupine Metulji. Pridružil se jim je tudi romar z ustno harmoniko.

5. avgusta obhajamo praznik sv. Marije Snežne v spomin na dogodek v Rimu leta 352. Legenda pravi, da se je takrat patriciju Janezu in papežu Liberiju ponoči v sanjah prikazala Marija in ju prosila, naj zgradijo baziliko tam, kjer bo naslednje jutro ležal sneg. Sneg je pokril grič Eskvilin sredi poletne vročine, zato so tam sezidali baziliko Marije Snežne. Bleščeči sneg simbolizira Marijino brezmadežnost.

Prisluhnili smo Matejevemu evangeliju o kanaanski ženi, ki je s trdno vero pri Jezusu izprosila ozdravitev hčerke. Ključni sta bili njena vztrajnost in neomajno zaupanje v Jezusa. Tudi mi potrebujemo božjo pomoč, da vztrajamo v veri. Dotaknila se me je pridiga o tem, kako nas ima Bog vse neizmerno rad, verne in neverne in da ni nikoli prepozno postati božji otrok. Božja ljubezen ne dela razlike med nami. Ob koncu maše sta župnik in ena od romaric, ki je spekla hlebčke kruha, razdelila hlebčke, kot je to storil tudi Jezus. Simbolika tega dogodka je bila zelo zgovorna.

Župniku smo voščili za rojstni dan, mu zapeli in izročili darilo. Sledila je pogostitev pod šotorom, ki so ga postavili krajani. Romarji smo s seboj prinesli nekaj hrane, domačini pa so dodali še svoje dobrote. Sledilo je druženje v prijetnem vzdušju.

Kljub vročini smo si z avtobusom ogledali še bližnje kraje. Na Pertoči nas je sprejel župnik Jože Vinkovič in razkazal cerkev sv. Helene, katere prezbiterij krasi mozaik Marka Rupnika iz leta 2009.

V sredini je upodobljen trpeči Jezus s črnim križem, desno od njega sta Marija in Janez Krstnik, levo pa zavetnica cerkve sv. Helena. Nova cerkev je bila zgrajena med letoma 1963 in 1970 na temeljih stare gotske, od katere sta ohranjena prezbiterij in zvonik.

V vasi Grad smo obiskali cerkev Marijinega vnebovzvetja, ki ima obok na stropu iz keramičnih ploščic po načrtih arhitekta Jožeta Plečnika, tudi avtorja stranskega oltarja. Nazadnje smo se ustavili v Murski Soboti, v stolni cerkvi sv. Nikolaja iz leta 1912, kjer nas je sprejel novi župnik.

Pozno popoldne smo se, polni lepih vtisov in spoznanj, vrnili proti domu. Spoznali smo lepote Goričkega, prijazne domačine in nove svete kraje.

Marija Snežna, hvala za čudovit dan.